

¡CU...

EL BE NEGRE

SETMANARI SATÍRIC.

...CUT!

Any III - Núm. 124

Barcelona, 1.ª de novembre de 1933

Preu: 20 cèntims

Ja et dic jo que...

EL BE NEGRE

...n'hi ha un feix!

SETMANARI SATÍRIC.

Any III - Núm. 123

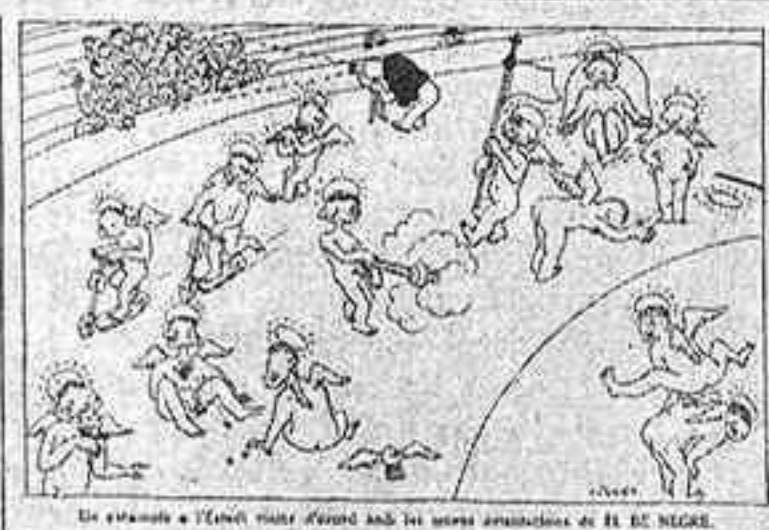
Barcelona, 26 d'octubre de 1933

Preu: 20 cèntims

EDITORIAL

Ara ens hem fet de la U. P.

Què és més important: el poder o la justícia? És una qüestió que ha preocupat a tots els pobles de la terra des de sempre. Els grecs i els romans, els cristians i els musulmans, els jueus i els indígenes, tots han buscat la resposta a aquesta qüestió. Però mai ningú no ha trobat una resposta definitiva. Ara, però, ho hem trobat nosaltres. Ara ens hem fet de la U. P.

Les Senyores de l'Esquerre van pels mercats

Les senyores de l'esquerre són molt diferents de les senyores de la dreta. Mentre que les de la dreta són molt més preocupades pel seu aspecte exterior, les de l'esquerre són molt més preocupades pel seu aspecte interior. Les de la dreta són molt més interessades en el que diuen, mentre que les de l'esquerre són molt més interessades en el que fan.

La parada de l'Amor

La parada de l'amor és una parada molt especial. És una parada on els homes i les dones s'aturen a descansar i a parlar. És una parada on els homes i les dones s'aturen a descansar i a parlar. És una parada on els homes i les dones s'aturen a descansar i a parlar.

LACAMPANYA ELECTORAL

La campanya electoral és una campanya molt important. És una campanya on els candidats s'aturen a presentar-se als electors i a explicar-los el seu programa. És una campanya on els candidats s'aturen a presentar-se als electors i a explicar-los el seu programa.

El que diu el lector...

El que diu el lector és molt interessant. És una recopilació de les opinions dels lectors sobre els articles de la revista. És una recopilació de les opinions dels lectors sobre els articles de la revista.

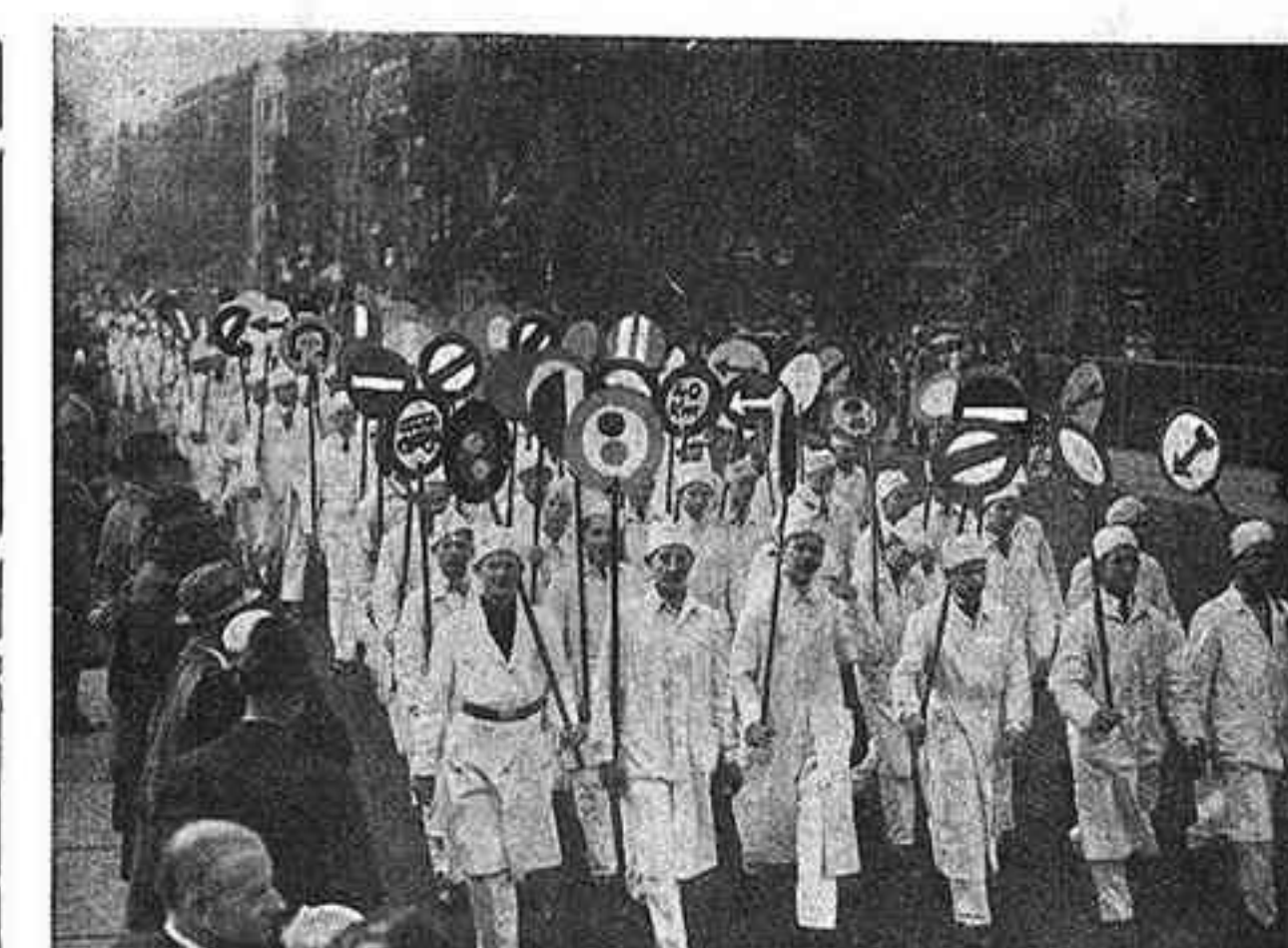

LA VERITAT, TOTA LA VERITAT I RES MÉS QUE LA VERITAT

"EL BE NEGRE" fou assaltat pels seus mateixos redactors

La monotonia amb què es descabdellava feia uns mesos la vida política a casa nostra, sense un incident, per petit que fos, que vingués a animar-la, havia portat EL BE NEGRE a una mena de desesperació sorda, una anèmia profunda, a una postració i un marasme que ni l'exemple ple de dinamisme, d'esperit d'iniciativa i de sentit de l'humor, per bé que inconscient, de La Humanitat d'aquests dies, podien esvaïr.

hi política, no hi troba res més que més fets diversos, ni tant sols tan diversos com els fets diversos de la política. I amb aquells elements calia vi-brar! Descoratjats, vàrem posar allò que els novel·listes en diuen mans a l'obra, i vàrem fer allò que nosaltres en diem el BE.

La Unió Socialista de Catalunya ens participa que sols està disposada a aliar-se electoralment amb uns escamots com aquests. (Es un document BE NEGRE)

Setmana darrera setmana, i ara ja podem dir-ho, el to del nostre òrgan anava baixant, baixant i corria el perill d'adormir-s'hi, ell i els seus redactors, que som nosaltres, si no ens equivoquem, que tot podria ésser en els temps que correm, si una de les darreres, el director, que és aquell senyor que apareix en els anuncis d'aparells de fer gimnàstica amb el títol modest d'El Hombre Más Fuerte del Mundo, ens crida al seu despatx, ens féu arreglar, ens ordena que fèssim el gest hitleria i ens digué:

Com es complotà l'assalt. Amb la cua allò que se'n diu entre cames, cadascú se n'anà a casa seva a meditar el que podria fer perquè li anava el pa de la família, i cadascú es reuní en sessió permanent amb la dona i les criatures. El resultat fou el mateix en totes les reunions permanents: calia impedir, costés el que costés, la sortida del BE, però era necessari portar la cosa en el secret més absolut per donar-li una aparença misteriosa.

El número de la setmana passada

El cos de redacció sortí amb el cap cot i les cames balderes. Calia fer un número vibrant! Però com? Tothom sap perfectament que no passa res en la política catalana; la vida a casa nostra és descabdella en un ambient de migdiada aplanador; en la política hom no hi troba altra cosa que vulgars fets diversos; en els fets diversos on, per reciprocitat, hom creu trobar-

Com es realitzà l'assalt de la Nagsa

Però com que la mateixa idea, amb una unanimitat digna de la S. de les N. havia germinat en els cinquanta cervells dels cinquanta

redactors de EL BE NEGRE (abans eren cinquanta tres), cada u es trobà a la porta de la Nagsa amb quaranta-nou individus que anaven per la mateixa feina sense saber-ho.

Un cop fet el fet, sortirem, i a la porta vàrem tenir l'agradable sorpresa de trobar un autòmnibus Torner que ens esperava. El senyor Torner, que donava els bitllets de mil, ens explicà que ell i els seus autòmnibus acudien arreu on sabia que hi havia un grup de persones per tal de transportar-les gratuïtament i fer-los un petit present. Ens carregà el mateix el paquet d'exemplars i ens preguntà per què ho havíem fet.

Com que malgrat tots els nostres esforços, com els nostres lectors podran llegir en la sensacional informació sobre l'assalt de la impremta de EL BE NEGRE, no ens ha estat possible d'evitar que gran nombre d'exemplars es fèssin entre les nostres mans i arribessin a una petita però importantíssima part dels nostres lectors, no volem que la resta dels nostres amics es vegi privada d'un exemplar que, si no creiem digne de la nostra brillant història, els fets han demostrat que ho era més del que ens pensàvem i els n'ofereim la primera pàgina perquè vegin que qui tenia raó erem nosaltres i no els alarmistes que tot ho exageren.

Amb motiu dels fets de la setmana passada han arribat a EL BE NEGRE una gran quantitat de testimonis d'adhesió i de simpatia. Moltes gràcies a tothom. Moltes gràcies, també, als companys periodistes que han reaccionat honestament davant del problema de solidaritat professional que s'ha plantejat. Moltes gràcies als senyors diputats del Parlament de Catalunya que s'han fet eco de la indignació popular provocada per l'assalt feixista de que hem estat objecte. Finalment, advertim als nostres amics i fins als nostres enemics, que ni la violència ni el matonisme aconseguiran que EL BE NEGRE deixi d'ésser EL BE NEGRE de sempre.

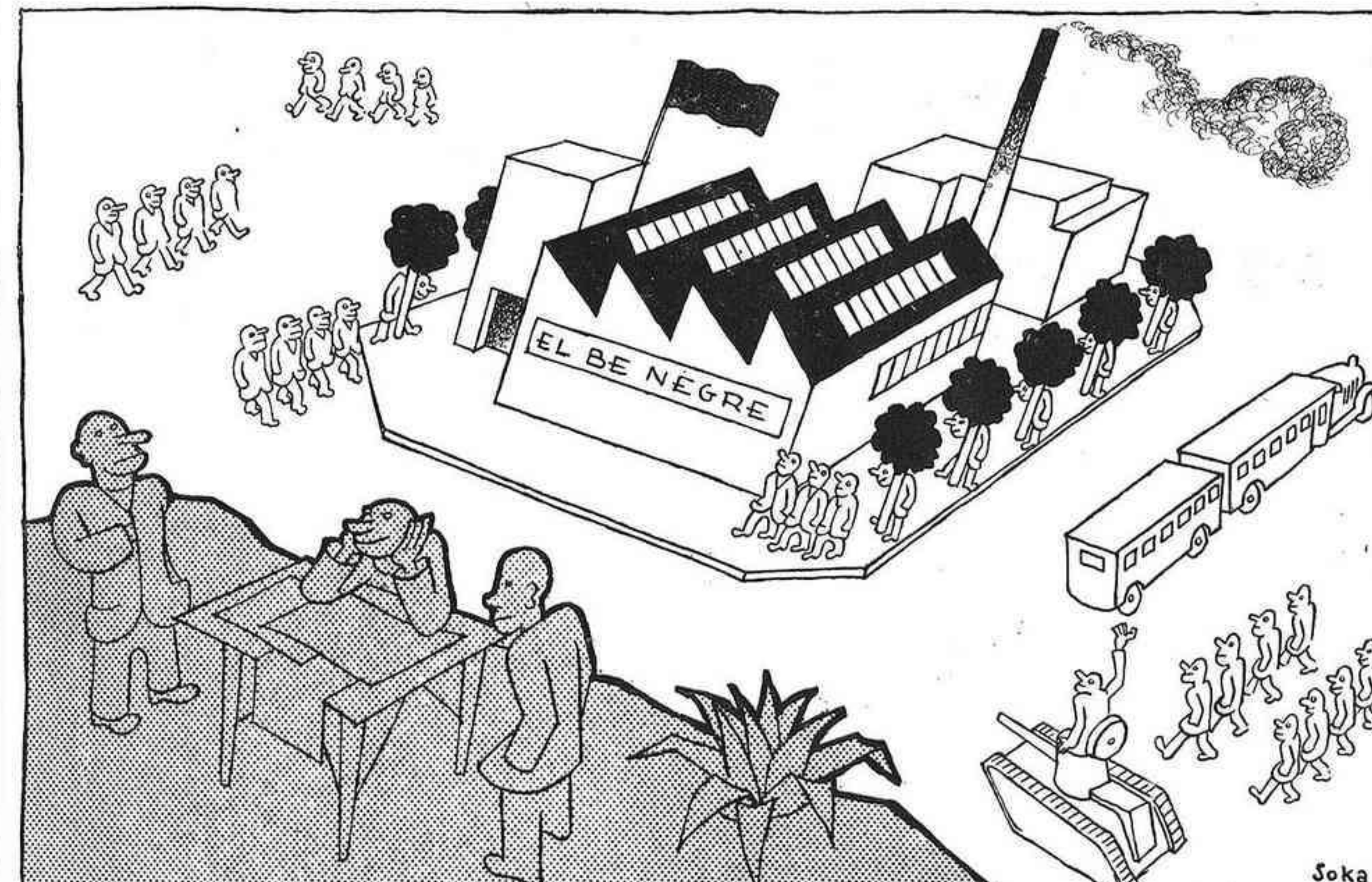
A l'Esquerra no volen pacifistes

A la sessió de l'Ajuntament de divendres, el senyor Bertran de Quintana, en el seu brillantíssim discurs de tots els mitjans contra la guerra, alludí als greuges que tenia contra l'Esquerra. Quins són aquests greuges? El mateix Bertran no s'amaga pas d'explicar-los.

disputat i jo l'hauria ajudat a ell a ésser regidor. Però de sobte en fan la traveta i presenten en Duran per diputat i a mi em deixen a la figurata. Ah sí? Ja ho veureu doncs! I ja ho varen veure: el senyor Casanoves el va treure del partit per antifeixista.

Quan el primer govern de la Generalitat un dia el senyor Macià se n'anava a Vallmanya i va dir als consellers que ells mateixos que fessin consell. I en ferer i, com que s'acabava el contracte amb un dels jardiners Batlle per suministrar cada dia flors a un tant alçat, suprimiren el servei, que importava una quantitat respectable a l'any. «Si es necessiten flors, deia el senyor Comes, que vagi un ordenança a comprar-les.»

Aquest número encara no ha estat passat per la censura de la Generalitat

—Hi trobo a faltar un detall.
—Quin?
—Hi hauríem d'haver portat els nens de la Casa de Caritat, perquè es distraguessin.

guardar-los a la redacció de La Humanitat.

«El alma en los labios»

Els amics de La Humanitat, quan ens varen veure carregats amb El Be Negre a coll s'esveraren: varen creure que havia passat qui sap què i es posaren a devorar El Be. Quan l'hagueren devorat, però, s'adonaren que no n'hi havia per tant i s'exclamaren.

En Lluís Capdevila i Monocle, indignat, es tancà al water i es posà a copiar l'article d'en Lerroux El alma en los labios. Quan l'hagué copiat, es recordà que ara ja escrivia en català i el convertí en L'Anima en un Fil. Era un article en el qual demostrava, en ratlles curtes, que no n'hi havia per tant i que érem uns paveros.

Costà Déu laic i ajut convencer-lo que no era d'això del que es tractava, sinó de tot el contrari, però encara que semblava mentida, ho aconseguírem.

Fou aleshores que La Humanitat sortí valenta com mai defensat a peu i a cavall la venda d'El Be NEGRE, tant que és possible que el senyor Torner es torni enrera pel que fa a les cartes.

Apareixen els falsos escamots

Els esdeveniments es precipitaren. El jutjat, en saber el que havia passat, fou el primer de precipitar-se a la impremta de la Nagasa, i, quan els obrers anaven a oferir-li alguna altra cosa, ja que no els quedava cap BE NEGRE, va dir que no era El Be el que volia prendre, sinó, simplement, declaracions.

En aquell moment aparegué un número d'El Mundo Gráfico, i en ell una foto de la festa de l'Estadi. Com que tots els obrers havien reconegut algú en els assaltants, a la foto també l'hi reconegueren i semblà que el que es pensaven que reconeixien era el senyor Forcades.

El senyor Forcades, en saber-ho, es féu acompanyar, pel senyor López-Llausàs, a la Nagasa, però els obrers es trobaren que, tot i reconeguent que l'havien reconegut, no el reconegueren, perquè el que ells havien fet era reconèixer, però no a aquest o a aquell, sinó reconèixer simplement (cosa a la qual la Constitució de la República i l'Estatut de Catalunya no s'hi oposen), que el Forcades present i el Forcades mapat eren, evidentment, dos Forcades diferents, intercanviables però no utilitzables indistintament per a les mateixes feines.

El Congrés s'hi diverteix

L'equivoc quedava, doncs, esvaït. Però, si no eren els escamots els assaltants, qui eren els assaltants? L'equivoc seguia, doncs, dempeus com les ovacions al senyor Macià.

El dilema era prou greu per preocupar l'opinió i commoure el Parlament. Calia que les coses s'aclarissin d'una vegada i, sobretot, que no es puguessin entorbellir mai més i és per això que el Parlament celebrà aquella sessió inoblidable.

Una sessió patriòtica al Parlament de Catalunya

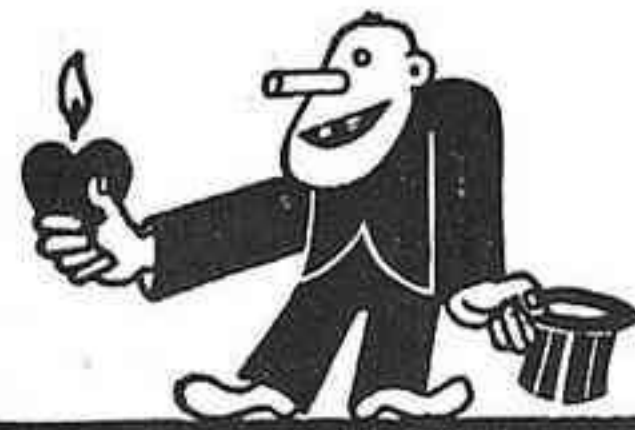
Tothom recorda aquella sessió. Pels passadissos ja es respirava aquell aire fi i carregat d'electricitat i d'emoció que només es respira en les grans solennitats en que es decideixen els destins dels pobles. El President del Parlament, senyor Joan Casanoves, portava la corbata lleugerament desfeta. Al banc vermell tots els consellers: als escots tots els diputats. En mig del més patriòtic dels silencis, el President agita la campaneta.

Tothom ho recorda i tothom recorda com el senyor Santaló parlà: —Senyors diputats, ens trobem en uns moments greus, plens, com sempre, d'optimisme. Les llibertats de Catalunya perillèn davant l'escomesa de les dretes, i és per això que hem de fer el possible per fer les comunicacions més humanes i perquè triomfi l'Esquerra Republicana de Catalunya.

«Els defensors de l'Esquerra hem estat escarmats perquè som els defensors de Catalunya i s'ha volgut fer veure que eren ells els que havien assaltat la impremta d'El Be Negre. Tots ho sabem els qui l'han assaltada, perquè ho sabem tots. Se'n ha triat de feixistes i no ho som ni ho serem mai.

El senyor Dencàs. — Qui ho ha dit això? Jo me'n vaig (s'aixeca). El senyor Casanoves. — Seu, ase, que no sabràs mai dissimular. (El senyor Dencàs seu.)

amb el cor a la mà

El senyor Santaló. — Hem de defensar el prestigi dels escamots, esperança de l'esport català amb les dents, si cal, i és per això que el senyor Dencàs, conseller de Sanitat, llegirà un projecte de llei.

Tots els diputats. — Que el llegeixi! Que el llegeixi! Visca! Els de la Lliga. — Amén! Visca!

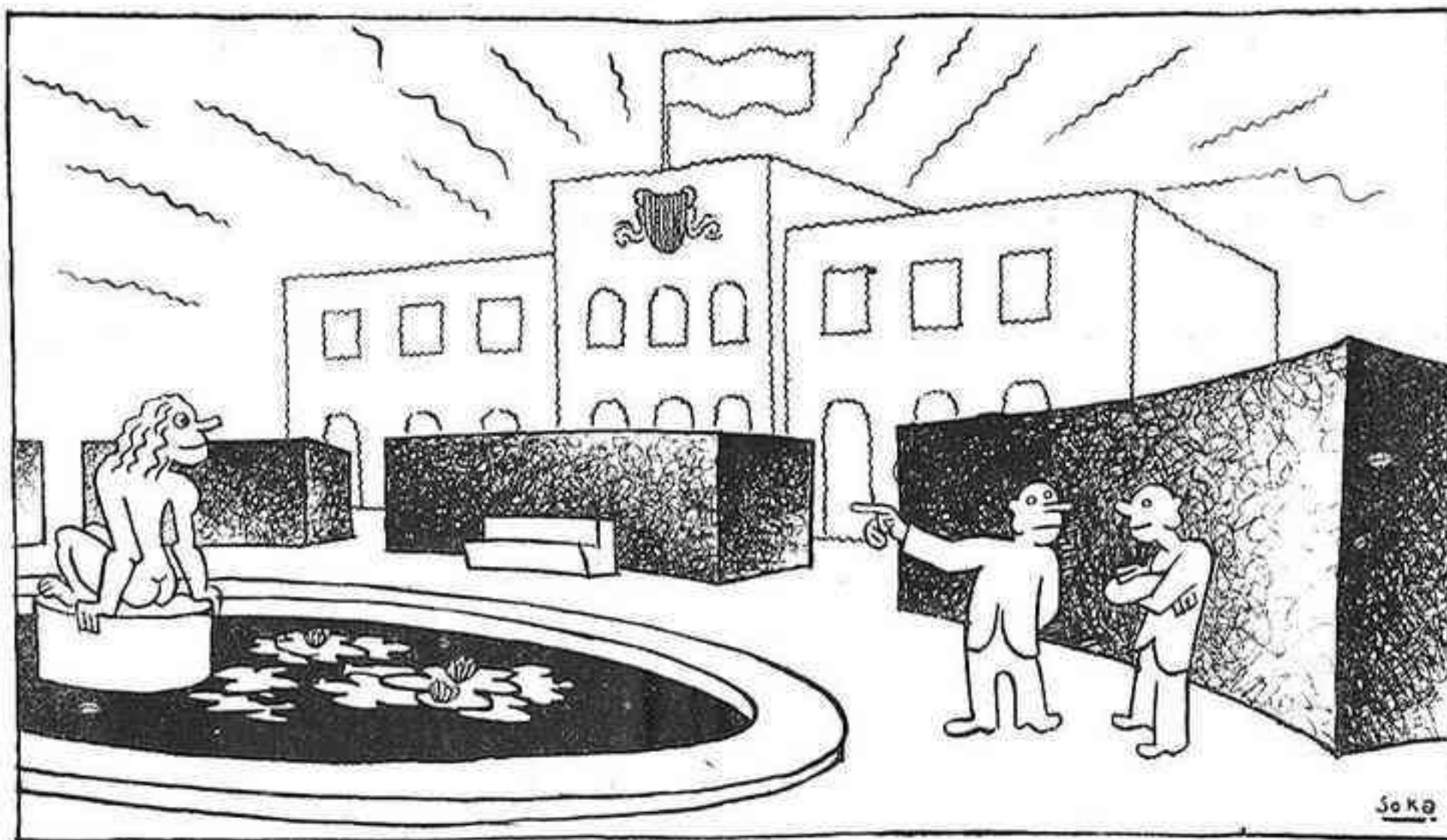
La Llei de Jurisdiccions

El senyor Dencàs (llegint): Preàmbul

Considerant el Govern de la Generalitat que la situació en que es troben els escamots, exposats a que qualsevol irresponsable en digui el que li sembli, els provoqui impunitament i abusi de la seva força, del seu prestigi i del temor que inspiren als enemics de les Joventuts d'Esquerra Estat Català, usant el seu nom i els seus procediments per cometre els abusos més intolerables, proposa al Parlament el següent projecte de llei:

Article primer. — Tot català que abusant de la seva semblança amb un escamot aixequi bandera contra l'Esquerra o se'n separi, tindrà pena de segrestament temporal en el grau màxim i apallissament.

Article segon. — Els que de paraula, o per escrit per mitjà de la impremta, gravat, estampes, al·legories, caricatures, cançons amb gestos, crits o al·lusions ultratgin l'Esquerra, la seva bandera o altre

—Què passa, aquí dins, que hi ha tant rebombori? —Es que s'hi ha ficat El Be Negre.

«EL BE NEGRE» AL PARLAMENT

Parlament de Catalunya, mai t'has vist tan celebrat com la tarda del Dimecres, pels grans fets que van passar! Pels xiux-xius dels passadissos, i pels xiscles i pels brams i pels tocs de campaneta del seient presidencial!

Parlament de Catalunya, ja pots anar a celebrar, amb costelles a l'Estadi i un arròs a Montserrat, aquell moment que el Be negre, degudament invitat pel propi senyor Badia i el propi senyor Dencàs, s'assentava com un home en l'escó dels diputats, més aïllat que un Forcades, més ben vestit que un Companys fent més tropa que un Artemi i més fresc que un Avagat, i tant negre com ells veuen llur pervindre electoral.

El Be Negre en assentar-se quedà tan ben educat, afectà tanta modestia, tan poc es va fer observar, que és cert que ningú el va prendre per diputat comarcal. Però de sobte se'l mira el cent homes Fontbernat, li toca llana i l'ensuma, després se'l torna a mirar i quan veu que és el Be negre, es queda amb un pam de nas;

En Santaló se n'adona, en aquell precís instant que en Lluhi ja me'l tenia completament cap per vall. Se n'adona en Coromines amb «la Pina» sota el braç, i se n'adona en Riera, mentre s'estava menjant tres coques de Vilafranca que es porta per berenar, i el President Casanoves, quan el Be el va a saludar se li escapa una rialla que enfurisma a en Dencàs. Ja comencen els somriures d'en Ventosa i d'en Duran, es donen cops a la panxa amb tot l'index estirat; en Trias de Bes els guaita i no ho comprèn en Vidal. «No ho veieu que és el Be negre?» els fan als dos diputats. Tot de sobte el Be s'estira,

comença el terrabastall: en Lluhi per una pota, en l'altra en Xirrau Palau han presentat el Be negre i s'han posat a cridar. En Simó de Reus, esclata desfet i congestonat i se li trenca la trinxa de tant riure i tant picar. El Be negre venta cosses en el nas dels diputats, se'ls enduu de les butxaques els mocadors de mocar, no fa cas dels que l'empaiten, dels escamots amagats que l'esperen per matar-lo i fer Pasqua abans de Rams. En Santaló que patia completament asfixiat de tant que apreta les ungles el noi Lluhi i Vallescà, ensenya al Be, perquè hi vagi una fulla d'ensiam, i el Be, saltant-li a la falda li deixa el ventre escorrat. En Mestres i en Coromines, quan se'l veuen arribar, un s'enfila a una finestra, i Don Pere, més procàs, i molt més pràctic en «Dancings», li tira «la Pina» al cap, i com que «la Pina» és verda el Be se la va menjant. Com que a tots escandalitza, arriba a un punt que en Dencàs s'aixeca del banc i crida: «Això no es pot aguantar», i fuig irat de la cambra mentre el Be el va empaitant. En Casanoves s'excita i el vol fer tornà al seu banc, ensopega amb el Be negre i fins li surt sang del nas. «Què voleu?» ja en Terradelles al ferocíssim Dencàs, i torna a seure i grinyola perquè l'han amonestat. Durant tres hores seguides el Be negre ha anat ballant. Parlament de Catalunya, mai t'has vist tant fort i sà, amb tres hores de Be negre has quedat dignificat; ja no et dirà «Paihé Baby» l'enveja dels castellans, ja es pot presentà a la cambra el propi senyor Macià, ja hi poden posar taquilla i poden cobrar-ne un ral.

UN «CABALLERO» DE DEBO

Tots els diaris de Barcelona publicaren la carta de Josep Maria Planes de què s'ha parlat aquests dies.

Tots els diaris, però, no. En va fallar un, que, ni en resum ni de cap altra manera en fou esment.

El més bo és que aquest diari és dirigit (vol dir?) pel senyor que més parla de caballeros i de caballerosidat. És el Dia Gráfico. El senyor Mariano Aguilar i Diana ha quedat com el que és.

Val a dir que el Be mai s'havia fet gaires il·lusions amb aquest pobre criat del senyor Pich.

EL TORN DELS DOS PARTITS

L'altre diumenge, quan el senyor Cambó es dirigia en cotxe a un acte polític que la Lliga organitzava a la Bordeta, en arribar a la Plaça d'Espanya va veure's obligat a fer una estona d'espera. El motiu no fou altre que la manifestació dels escamots, la qual interrompia la circulació.

Duen que el secretari de torn del senyor Cambó li va dir: —Don Francesc, dongui's a comèixer! Amb les correnes d'armònia que hi ha entre l'Esquerra i la Lliga, és segur que immediatament li obririen pas.

—Creu-t'ho! — respongué en Cambó.

Però la notícia no es podé dar tal com rajava; calia esmenar-la degudament (ad majorem Pich gloriam), i per això, el Mariano va intercalar entre el nombre d'exemplars sostrets una frase innocentment maligna, com totes les seves, en la qual es deia que aquell nombre constituïa tota la tirada d'aquest estimat periòdic nostre. Arduides de guerra son, que diria ell. No quito ni pongo bens, pero ayudo a mi señor.

MODESTIA A PART

Tots els nostres reporters i concurrents al Parlament català coneixen prou l'inestimable Duch Salvat, i molta altra gent de molt temps abans de la constitució de les nostres corts.

La seva estada a Madrid fou pròdiga en relacions i coneixences. Duch Salvat alternava com un rei. Sempre a punt de fer una frase, sempre disposat a fer un xisto, no té res d'estrany que moltes de les frases fessin molt poca gràcia i la més gran part dels xistos fossin francament dolents.

Això no és obstacle perquè Duch Salvat es consideri allò que s'en diu un as en la conversació i en el tracte amb les gents.

Per això és que un dia, tot convençut, digué al diminit Lladó i Figueras, un dels principals promotors de la Joventut del Partit Nacionalista d'Esquerra i activíssim repèter de L'Opinió: —Desenganya't; del periodisme barceloní, els únics que farem carrera som tu i jo. A tots els altres els falta aquest gracejo madrilenyo que tenim els dos, i és clar, què vols que facin!

EN FORCADES ES PERIODISTA? Segons ha manifestat el President del Parlament, la condició de periodista fou la que salvà a l'escamot Forcades d'una sanció severíssima.

Però l'agressor Forcades, és realment periodista? Algú afirmà que pertanyia a la redacció de L'Opinió. Però en aquell diari no en volen saber res. I de La Humanitat? Persona que ens mereix crèdit, afirma que fa aproximadament uns dos mesos deixà de formar part d'aquella redacció.

El President del Parlament va afirmar que l'escamot agressor feia informació per compte de Ràdio Barcelona. Però a Ràdio Barcelona diuen, que fa uns quinze dies van enviar al Parlament el senyor Abat Catechca, Cap dels serveis informatius d'aquella entitat, el qual va demanar al Cap de la Secció corresponent, que retirés el carnet al sudit escamot i l'extengués a nom d'una altra persona. L'hirsut personatge havia deixat de formar part de Ràdio Barcelona.

El lloc del repetit escamot al Parlament, és doncs la Tribuna de la Premsa? Ben clar que no. L'Esquerra Republicana, que vol presentar-lo per diputat a Madrid (v. La Noche), que el tingui mentrestant sentat als escots dels diputats de la majoria.

Es el seu lloc!

—Per què l'han expulsat el pobre Bertran? —Es que de tant pacifista es feia la guerra.

LA CUA D'EN PIC

Els dos cents cinquanta exemplars del Dia Gráfico que sortiren al carrer el dimecres passat, donaren la notícia de l'assalt a la impremta del Be, com és natural en un diari del matí que pot retallar tota la informació que vulgui dels de la nit anterior encara que no s'hagi amoinat per averiguar res.

SALA PARES

Primera i gran subhasta d'art

Advertisement for XAMPANY LAVERNOYA, CAVES J. RAVENTOS, SANT SADURNI DE NOYA. Text: «A una taula ben proveïda no hi pot mancar XAMPANY LAVERNOYA».

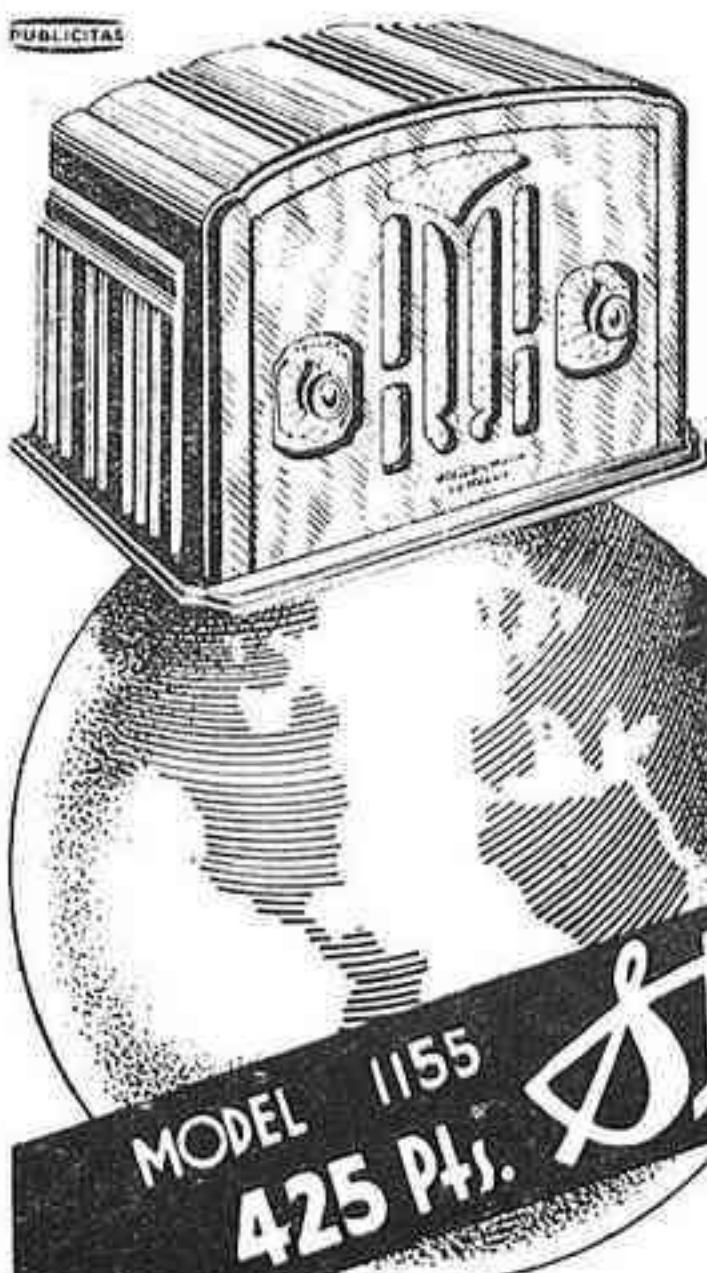

—Quines llusors! Que no apaguen els llums d'aquest cinema? —Ja són apagats. Això que brilla són els ulls de les senyores que gasten LUCIDAL GENOVÉ. — Rambla de les Flors, 5

XOCOLATA

ES MÉS QUE BO: ÉS EL MILLOR

COMPANION 6 Abans d'adquirir un aparell de ràdio per a corrent altern i continu, tingui present que el millor aparell que s'ofereix avui dia, per les seves qualitats excepcionals, és el «COMPANION 6» superheterodi de 6 làmpares, garantit per l'acreditada marca

Stewart Warner Representants exclusius per a Espanya VIVO, VIDAL I BALASCH ENGINEERS P. Recoletos, 14 Madrid Cortis Catalanes 589 Barcelona

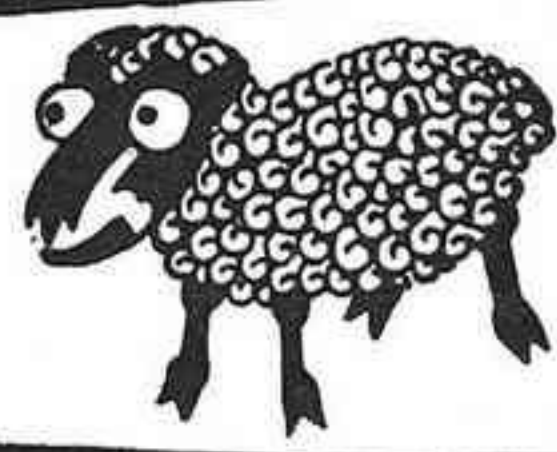
MODEL 1155 425 Pp.

CASA «BELL TEMPS»

RESTAURANT ESPECIAL DE PEIX OSTRES i MARISC TOTS ELS DIES BOUILLABAISSE i ANGULAS

Obert de nit - Carrer Quintana, 7 - Teléf. 12617

El Be a les loscaules

MOLT BEE!

Teatre Romc:
d'El Be Negre

LA BEN PLANTADA
de Xènius, ail de Gastó A. Màntua. Pàgina viscuda en tres actes, un hostal, un cafe i una guerra civil.

PRIMER ACTE

Senyora Morera. — Ací on em veus, la «Ben Plantada» sóc jo, encara que no ho sembli.

Senyor Daví. — Deus parlar del temps del rei Pepet.

Senyora Vila. — Sóc molt desgraciada! Els carlins m'han afusellat el marit.

Senyor Daví. — Per mi que ha fet trampa. S'ha fet afusellar per no haver de representar aquesta comèdia.

Senyora Vila. — Feliç d'ell! I nosaltres aguantant el tipus com si ens agradés. I a mi que em faria tan feliç interpretar el «Capitell» de l'Agustinet!

Senyor Gimbernat. — Tinc la dona sorda. (Dirigint-se al públic.) Fixin-s'hi, que és cosa molt divertida. Com a nova, no n'és gaire, però sempre fa riure. Aquest Màntua en sap un niu.

Senyora Vila. — Què dius de la perdut? La de be, amb patates, m'agrada molt.

(Es passen més d'un quart d'entremeses per aquest estil. El públic no sap si riure o tirar les butxaques a l'escenari. La senyora Vila i el senyor Daví es miren amb un posat de resignació que enterneix.)

SEGON ACTE

Senyor Jiménez Sales. — Si no fem el pallàs això no s'anima. (Es tira per terra.)

Senyora Vila. — Jiménez, em sembla que exageres.

Senyor Ventolrà. — Sóc el carlí que va matar el vostre marit!

Senyora Vila. — Calla, home; ja m'ho diràs a l'acabament de l'obra.

Senyor Ventolrà. — És que vostè i jo ens haurem de casar.

Senyora Vila. — U!, noi, que vas de pressa! Encara falta un acte i mig!

Senyor Daví. — Veus? per això no la volia fer jo, aquesta comèdia. La senyora Vila, per anar bé, és amb mi que s'ha de casar.

Senyora Vila. — Ja et tocarà una altra vegada. Si t'hi conformes et posarà un cafetonet al carter de la Pexina.

Senyor Daví. — Què hi farem! La qüestió és anar aguantant la temporada. Vinga el cafetó!

Senyor Màntua. — Espera't al tercer acte.

Senyora Morera, senyor Miralles i tots els altres. — Som una colla d'enses que no ens assabentem de res del que passa a l'hostal; no hem sentit el xivari que heu fet, ni hem vist en Ventolràs quan se n'ha anat per la porta, travessant tota la casa, amb el seu uniforme i la manta que li ha donat la senyora Vila.

Senyor Màntua. — Aquest és el tracte. Si no, us quedàveu sense comèdia.

TERCER ACTE

Una colla de culs de café. — Abominable! Tirania! Revolució!

Una altra colla de culs de café. — Dòmimo! Cap-i-cua!

Duo d'enamorats. — M'estimes? Sí! Sí!

La primera colla de culs de café. — Abominable! Tirania! Revolució!

La segona colla. — Dòmimo! Cap-i-cua!

El duo d'enamorats. — M'estimes? Sí! Sí!

(Aquesta bella i enginyosa combinació es repeteix deu vegades seguides.)

Senyor Daví. — Ací em teniu. Fent d'amo de café. Si no fos aquest Selves amb la seva campanya contra la immoralitat, em faria ric.

Senyor Ventolràs. — Ja sóc als teus braços, amor meu. Ara t'explicaré allò del teu marit.

Senyora Vila. — Primer t'hauràs de deixar lligar. Senyor Stremis: vol lligar el senyor Ventolràs?

Senyor Stremis. — Ja ho crec, senyora! (El lliga i s'en va. El senyor Ventolràs explica allò del marit de la senyora Vila — que era un brètol i que no és el senyor Daví, com és de pensar.)

Senyor Daví. — Ara en Martínez Barrios donarà una amnistia i us podreu casar.

(Entra el senyor Jiménez Sales amb tot de poble fent soroll i aplaudint.)

Senyor Jiménez Sales i el poble. — Amnistia! Amnistia! Visca En Sanjurjo! Visca en March!

Senyor Daví. — Gràcies a Déu que s'ha acabat! Apa, feu-vos una abraçada i pleguem.

Senyor Màntua. — Després diran que no sóc un intel·lectual!

El públic. — No sé pas què hi veus!

TELO

En l'enquesta que sobre el teatre ha portat a cap l'Ateneu Politechnicum, entre els intel·lectuals hi ha respostes ben curioses. Joan Comorera, a la pregunta sobre quina obra de teatre català voldria veure representada, no hi contesta. A la que fa referència al teatre estranger, demana Topaze, i, com a traductor proposa el senyor Casimir Giral.

La resposta de l'Agustinet Escasans ocupa quasi una columna de cursiva a La Humanitat. En ella, és clar, parla d'intel·lectualisme acadèmic. Troba que:

La Nausica de Maragall és recomanable; però no tradueix pas d'una manera exacta el meu pensament personal sobre l'art escènic, que és el d'un teatre sistemàticament introspectiu. Jo tinc escrita una tragèdia en tres actes i en vers, Capitello, que fins ara no s'ha pogut estrenar, amb la qual estic perfectament d'acord.

Un dia d'aquests, però, es barallaran. Pel que fa al teatre estranger, entre altres coses diu aquestes:

Jo els recomanaria les obres de l'alemany Franz Wedekind, dramaturg d'un erotisme fantàstic, d'un sexualisme angoixat, autor d'una tècnica sumària, però que té la paorosa esgarifança dels grans moments genèrics d'un art autènticament personal.

Vaja, Esclasans! Ens sembla que no són coses de demanar que t'ho facin a les taules; però si tant i tant insisteixes, potser que seguissis el famós i eficaç consell de Don Jaime al seu fill en l'obra d'En Pinarra.

El Comite del Cinema fara propaganda electoral... per l'Esquerra, es clar!

Si els escamots, com ja hem demostrat palesament, no varen assaltar El BE NEGRE, pocs són els que ignoren, i menys els que ho ignoraran aviat, que varen assaltar la Cinesa.

Els fets, per no allargar-los, perquè són certs, varen anar de la següent manera:

El cèlebre Miquel Josep, Secretari interinament perpetu del Comitè del Cinema de la Generalitat, sollicitat per les Joventuts d'Esquerra i acompanyat, es clar, del seu operador, anà a filmar el torneig a l'antiga usança dels escamots a l'Estadi.

PUBLICITAT CINEMA
Passeig de Gràcia, núm. 57
Telèfon número 79687

Sessió contínua de 3 a 8 i mitja i de 10 a 12

Localitat única: científic i peseta: Noticiaris Reportatges i Documentals "FOX"

Fou el primer film que ha realitzat el Comitè. Però un cop fet volien col·locar-lo. On? Anaren a la Cinesa i demanaren que fós projectat al Tivoli. Un no rodó fou la resposta.

Anaren a la Paramount i l'èxit fou igualment rodó. Ells, però, volien que es projectés a tots dos locals i que la caps passés del Tivoli al Coliseum.

Encara més no i més rodó. Què fer aleshores? Havia de quedar inédita aquella obra mestra del nostre Cecil B. de Mille, aquelles escenes de circ romà que presenciaren les nenes de la Casa de Caritat, aquella mena de Signo de la Cruz laic?

No. A la Cinesa hi ha un esperit burleta que no ho va voler permetre i fou cedida la sala de projeccions del soterrani a Miquel Josep i el seu operador i als escamots.

La sala es va omplir. Hi assistiren els senyors Badia, Melcior Font i una vintena més de persones. Però, com que no tots arribaren a l'hora, i tots tenien uns grans ganes de veure's en cinta, el film passà i repassà perquè el veïssin tots des del periscopi quatre o cinc vegades.

Agradà molt als interessats; tant, que es mobilitzaren totes les influències perquè fós estrenat.

I, l'esperit burleta de la Cinesa actuant novament, aconseguí el què es proposava. El film fou estrenat primer al Pathé Palace, i per poc es queden sense butxaques, i els espectadors invadiren les oficines protestant de que es féu política.

Calgué retirar el film i fou portat a l'Excelsior. Allí es projectà d'una manera quasi clandestina. Només el xiularen.

UN TREBALL FI

Aquest film és, encara que no ho sembli, el primer d'una sèrie que es proposa realitzar el Comitè del Cinema i que sembla que aviat serà un fet. Es tracta de fer films, no de cinema educatiu, sinó de propaganda electoral.

Ara, que si tota té l'èxit del film de l'Estadi, ens sembla que ja aniran bé.

Però, mentrestant, el secretari Miquel Josep i Perpetuu filmarà i justificarà el sou.

Si la cosa no anés bé, l'Esquerra, com va fer a l'Estadi, podria do-

nar films corrents i després, o a l'intermedi, celebrar el miting.

No cal dir que els films els pagaria sempre la consignació que té el Comitè del Cinema, o sigui la Generalitat, o sigui el poble de Catalunya.

Que és el que es tracta de demostrar.

UN PALAU COM UNA CASA

De moment, per fer totes aquestes coses, el Comitè del Cinema ja té el Palau de Romania, a Montjuïc, concedit i habilitat per l'Ajuntament al qual li ha costat pessetes 50.000 posar-lo amb tot luxe.

D'aquesta manera el senyor Carner Ribalta es trobarà en el centre de la vida cinematogràfica, prop dels estudis Orpheu i d'altres coses. Sabadell, Sabadell, que ets lluny!

Així ho saben una colla de persones, a les quals ningú no els farà creure que no hi ha més que una hora de tren.

Liebelei
(AMORIOS)

EL FILM ESPECIAL DE L'ANY

LES ESTRENES

Quin és el secret de Susanna en Susana tiene un secreto? Doncs, nada menos que diria La Humanitat, que és sonàmbula i una nit es fica a la cambra d'un senyor que, per sort, resulta ésser un fresc. Però ell no li vol dir si ho és o no ho és, i ella està desesperada perquè no sap si ho és encara o ja no ho és.

Per aquest argument les mares de família comprendran que es tracta d'un vodevil, i qualsevol senyora casada de nou, que es tracta d'una ximpleria. Ves que no saber-ho!

Al Capitol fan un film que cada dia omple i que es diu El Marido de la Amazona. Si en Santpere l'anés a veure cada dia hi aprendria també una mica cada dia.

Mireu si és bo, que els savissos diuen que és dolent.

TIVOLI
Un film que el rejuvenirà 30 anys

LA DAME DE CHEZ MAXIMS

DIRECCIÓ: A. KORDA
INTERPRETACIÓ: FLORELLE
DISTRIBUCIÓ: ART-FILM

TIVOLI

FÉMINA

Dissabte, 4 novembre
INAUGURACIÓ

La viuda Romántica

El més gran èxit de CATALINA BÀRCENA

PRODUCCIÓ "FOX"

ELS PERILLS DEL CINEMA

Tots els que fan pel·lícules es feixen.

Quan filmava Odio, va rebre Maria Fernanda Ladrón de Guevara; ara En Flea fent Miquelón.

Sembla que en Pich es ferirà quan veurà El Canto del Ruiseñor.

ALERTA!

Juan de Landa ha començat de filmar Se ha fugado un preso. Aneu amb compte, que aquest pres és Landa en persona!

Fantàsia
Aquesta setmana

HUERFANO EN BUDAPEST

LORETTA YOUNG
GENE RAYMOND

QUI VAGI AL BALL, BALLARA

Com que s'acosta Nadal, els avis i els nets es belluguen. L'avi prepara les eleccions i els Nets (del Zorro) preparen un ball, com cada any. El d'aquest serà ple de sorpreses. Així per exemple, serà patrocinat per Artistes Associats i hi assistirà Mickey, que oferirà al públic els films en colors de Walt Disney, aquelles meravelles que tothom sap; la revista Popular Film farà un concurs amb premis per als accidents, els assistents guanyaran els premis, veuran els films, veuran i admiraran les nostres primeres figures cinematogràfiques i es divertiran de valent. Quan? El dissabte, dia quatre. Però, on? Ah, ens en descuràvem. A l'Hotel Orient.

Hollywood Bar-Dancing

Nou de la Rambla, 105 - Tel. 17033

Totes les nits de 12 a 4 i festius de 7 a 9 (aperitius)

COLOSSAL ÈXIT DE LA **Demon's Jazz** ORQUESTRA COMPLETA

Grans atraccions a la pista

Granja Royal

Avui, debut del gran creador del ritme i la melodia **PAU CARLYLE**

que presentarà els **10 Crazy Boys**

als Tes i Sortides de Teatre, de deu a dotze nit

FESTES TOLDRA

EL BE...RNAT METGE

En Joan Estelrich, en renúncia de totes les pompes i vanitats d'aquest món miserable, està escrivint actualment un catecisme comparat amb el qual ni el Ripalda, ni el Claret, ni l'Arcos, ni el Català, valdran res absolutament.

A conseqüència d'això, hom pensa convertir la Fundació Bernat Metge en una editorial de llibres de devoció, sota l'alta inspecció, quan rebri les ordres, del nostre simpatíssim promotor cultural, que no serà perdut per a tothom.

L'Agustinet Escasans ha descobert les millors qualitats del món en l'escriptor de les «Memòries d'un Llit de Matrimoni».

Amb aquest pas, no dubtem de veure'l inclòit entre les glòries de les nostres lletres en Jordi Canigó. Qui l'ha vist i el veu, el nostre intel·lectual pur!

El poeta Perearnau està escrivint un formidable poema que ha d'eclipsar totes les gran èpoques de l'antiguitat i dels temps moderns; el seu tema serà una espiritual imitació de l'aventura dels argonautes; el vellonet d'or, però, substituït per un pa de barra inacabable, etern, del qual hom pot tallar-ne llesques indefinidament.

En vista de les cosses que han tirat contra la novella els distingits crítics Josep Pla i Manuel Bruner, han decidit retirar-se a un convent en Miquel Llor, en Prudenci Bertrana, en Pere Coromines, en Joaquim Ruyra, en Josep Maria de Sagarra, en Puig i Ferrer i deu o dotze novel·listes més, per dedicar-se a la confecció de cistelles i coves, ara que sembla que es posa molt de moda l'anar a collir bolets.

En reunir-se per tal de prendre acord sobre la qüestió, la primera providència que ha pres ha estat la més absoluta i humiliada retractació de tota la seva banal i miserable obra anterior, per fer més ferma la qual, procediran a la crema de tots els exemplars que els resten d'llurs novel·les.

Feixisme, sí; feixisme, no

Amb aquest mateix títol, a la «Croniquilla» de Ahora, de Madrid, explicaven una anècdota del miting que Miquel Maura donà a Burgos el mateix diumenge que a l'Estadi de Barcelona es celebraven els Jocs Olímpics Infantils de l'Esquerra Republicana de Catalunya.

La «Croniquilla» feia així:

«Miquel Maura dijo en el comicio de Burgos el domingo: —Si en España hubiera alguien capaz de hacer que salieran a la calle mil españoles con camisas del mismo color, me dejaría cortar la cabeza.

A la salida del mitin se le acercó un periodista, diciéndole: —Si los hombres de izquierda fuéramos crueles, ahora mismo le decapitaríamos con su denuncia.

—Hombre, por qué? —preguntó don Miguel muy sorprendido.

—Porque hace exactamente cinco horas han desfilado por las calles de Barcelona diez mil camisas verdes...»

Sembla que per si aquesta auto-sentència s'hagués hagut de complir, l'Esquerra Republicana de Catalunya tenia preparat un doble de l'enterrament que han fet a València a les despulles de Blasco Ibañez.

Una ovel·la perpetuament esgarriada

El refilar amb l'ocarina a honor del que dona les garrofes, és cosa que està, relativament, a l'abast de tothom; tot és qüestió d'agraïment i de saber trobar-hi l'embocadura.

El que es veu que és més difícil és engiponar les coses amb discerniment i sentit comú.

La Humanitat, cada diumenge, publica un suplement. Un suplement, no cal dir, interessantíssim com tot el que fa el nostre pundonorós col·lega. Això no solé ho sap la direcció de l'esmentat diari. I és per això que avisa els seus compradors que exigeixin amb el diari el suplement que hi correspon.

Però aquests avis — ai las! — en comptes d'ésser inserit en el número que li toca, per tal que el comprador pugui exigir el degut suplement, cada diumenge, des de que surt el diari, ve imprès en el suplement, on figura en una jolua «manchete», requadrada en vermell, al costat de la capçalera.

Així és que La Humanitat recomana a aquell que ja té a les seves mans el suplement, que l'exigeixi, mentre que aquell a les mans del qual ha arribat el diari net i pelat, sense suplement, ningú l'adverteix del frau de que és víctima.

Misteris del periodisme d'altura!

M O L T A V I A T

SPENCER TRACY
BETTE DAVIS

20.000 AÑOS EN SING SING

SEGÚN LA OBRA DEL ALCAIDE LEWIS E. LAWES

Grandios film de WARNER BROS - FIRST NATIONAL.

COLISEUM

Gran èxit diari del primer film espectacular de la pantalla sonora.

Aquest film **PARAMOUNT** no es projectarà en cap altre cinema de Barcelona fins l'any pròxim

EL PRIMER FILM ESPECTACULAR DE LA PANTALLA SONORA

EL SIGNO DE LA CRUZ

FREDEK MARCH
ELISSA LANDI
CLAUDETTE COLBERT
CHARLES LAUGHTON

10.000 INTERPRETES Y LAS ORDENES DE CECIL B. DE MILLE

EL TUSSO NEGRE per a l'escamot Forcades

A la natural confusió de tots els períodes electorals, en la qual tothom lluita aferrissadament, desaperadament per posar-se en primer terme i sortir de les urnes, aquesta vegada s'hi ha complicat la lluita tumultuària, el cop de colze en quadrilla, per conquistar la més alta distinció del país, el resplendent Tussó Negre, sense el qual cap home polític no es pot considerar definitivament llançat.

Així, si en tots temps el guanyador ha d'ésser tingut per home de valer, què no direm en els actuals que tothom aspira a lluir el pit, per presentar-se als electors, aquest collar, garantia de les més belles gestes? I qui el pot ostentar avui amb un orgull més legítim que Alexandre Forcades? Alexandre com Don Alexandre ja seria aquest un mèrit si no en tingués d'altres. Però en té d'altres. Membre de les Joventuts d'Esquerra sense ésser jove, a menys de morir-se, que se n'és fins als cinquanta — encara jove —, com que no li ho desitgem, es, amb tot, prou enèrgic per ésser escamot i fer-se retratar, no entre els escamots que marcialment desfilen per l'Estadi, sinó entre la presidència que s'ho contemplava. La seva personalitat és tan forta que, no tinguent-ne prou amb una n'ha de tenir dues, una d'autèntica, el Forcades hirsutus Linnei, que es trobava a l'Estadi; i una de falsa, el Forcades rasuratus, que assalta la Nàgasa; tan forta, que l'una podria barallar-se per negar l'existència de l'altra, però tan prudent, que lluny de barallar-se amb l'altra, que s'hi hauria pogut tornar, ho feia amb els periodistes amb els quals hi tenia més pràctica, i a l'exemplar que de temps tenia a la seva col·lecció; En Joan Tomàs, cobrat a la Generalitat, n'hi afegí dos més, En Xicota al Parlament i En Costa i Déu a la Generalitat també.

Funcionari periodista i escamot a la vegada, agraïeix, no com a escamot, que és l'ofici d'agredir, sinó com a periodista en el lloc on és funcionari, i com a periodista allà on no és funcionari ni periodista. Redactor successivament de L'Opinió, de La Humanitat i de la Ràdio Barcelona, no és ni redactor de L'Opinió, ni de La Humanitat, ni de la Ràdio, tot i conservant-ne privilegis, però sense respectar-ne cap dels deures.

Es per aquestes poderoses raons i mèrits que, a la insígnia de la barba sense afaitar, que li acusa bravamant la mandíbula, hem d'afegir la més alta condecoració del begravisme militant.

Mercat d'ocasions

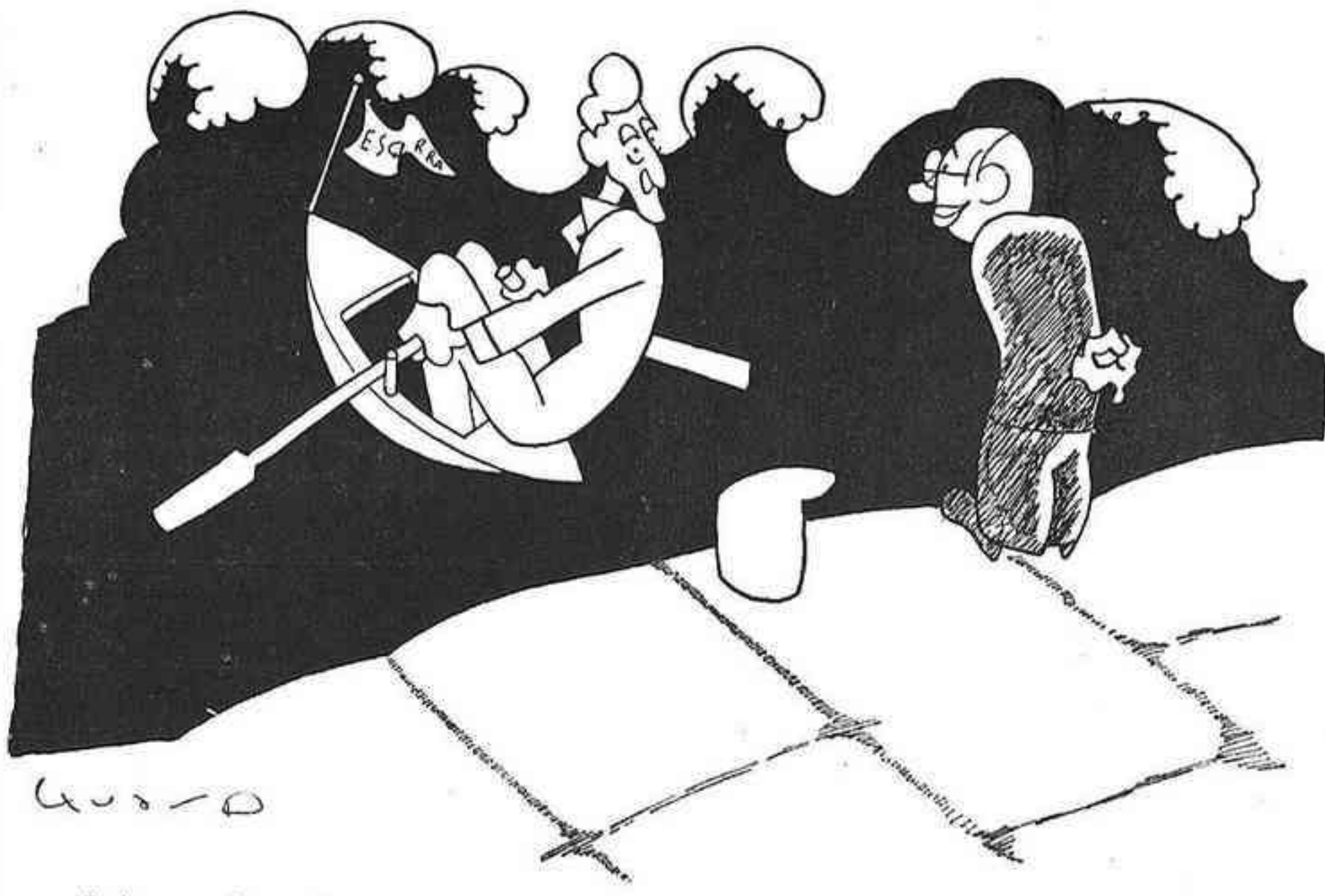
Compra - Venda - Canvi de mobles i tota classe d'objectes
TOT D'OCASIO
Corts, 414 - Telèfon 30422

80 ANYS I SENSE XACRES

Ha combatut el seu artrisme, causa de l'arteriosclerosi, amb el CEREBRINO MANDRI que dissol l'àcid úric de la sang combatent així el dolor reuma. Cura els dolors nerviosos, migranyes, neuràlgies (facials, intercostals, lumbago, ciàtica, etc.), el dolor reumàtic articular (agut i crònic). Les senyores saben que CEREBRINO MANDRI les preserva de llurs molèsties. Recordeu sempre! que contra el dolor, tenim el millor remei. Producte nacional de fama mundial, eficaç i inofensiu.

CEREBRINO MANDRI

—Què: no vols venir?
—No. No tinc ganes d'embarcar-me.

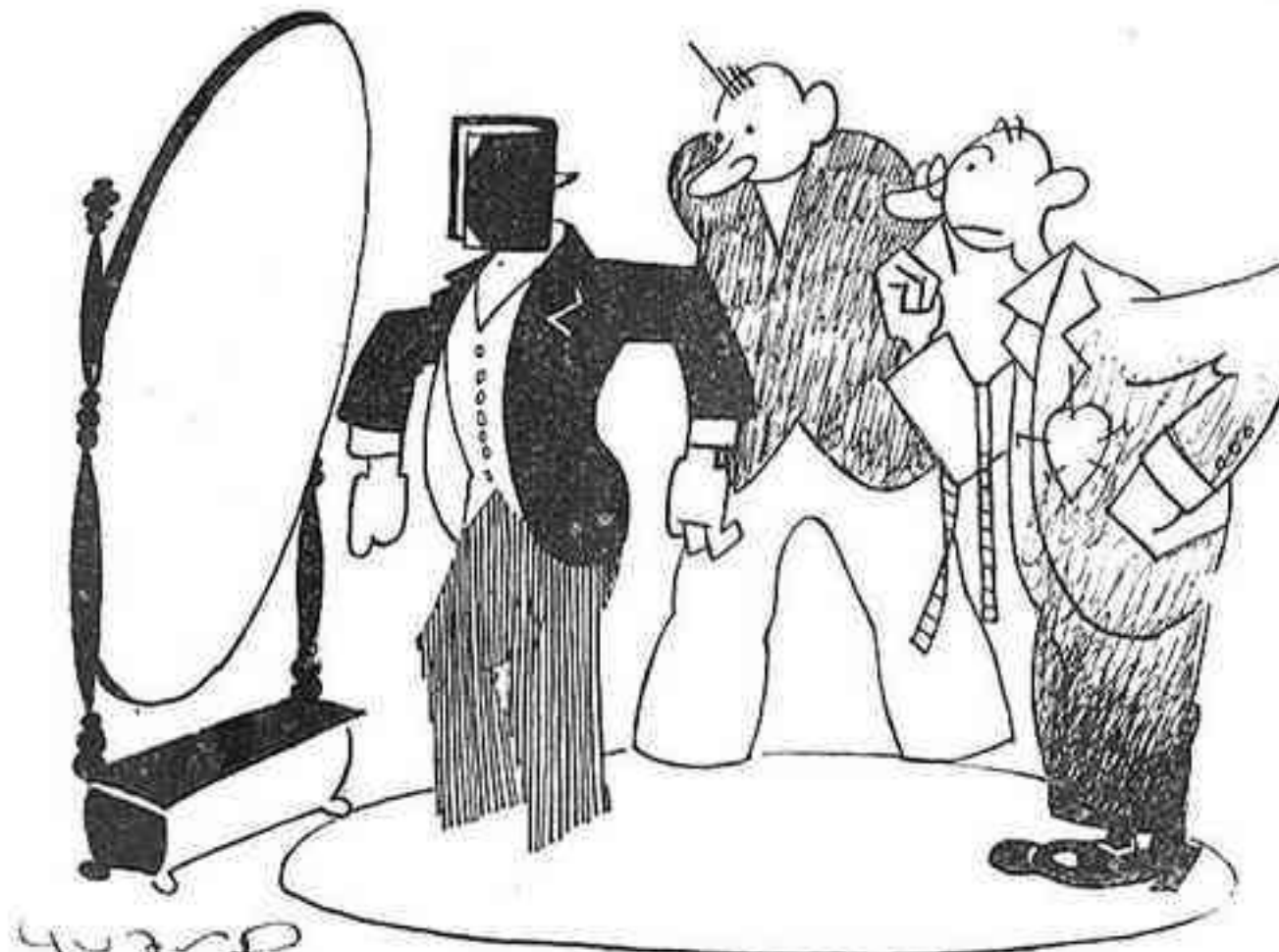
A GIRONA

La solemne conversió de l'Estelric

Joan Estelrich, davant dels projectes que ha fet la Lliga respecte a la recatolització i la remoralització del país en companyia de les amazones de Cristo Rey d'en Gil Robles i de la colla de Sant Muç, un cop hagi assolit el gran triomf electoral a que aspira, ha cregut convenient abjurar els errors del paganismisme que practica i ha practicat sempre acompanyat d'aquell cantamañanas d'en Bernat Metge i altres castigadors de la Via Laietana trenta; i per aquest acte de la seva conversió, Estelrich ha triat la Seu de Girona. Davant de les relíquies de Sant Carlemany i després de veïllar durant una nit seguida als peus de la tomba de sant Narcís, uns escapularis que per l'acte de la seva conversió li han brodat les senyores Pi de la Serra i vidua Verdaguier, el pagà

Estelrich ha jurat damunt els sants Evangelis, que d'aquí endavant no es permetria altres relliscades que les que es permet el senyor Duran i Ventosa. Estelrich, completament vestit de blanc, ha produït un gran efecte, entre la millor societat gironina. Els germans Riera han telefonat al senyor Pellicena, que després d'aquest acte, el triomf de la Lliga en la circumscricció de Girona són faves comptades.

Després de l'acte religiós, el senyor bisbe, acompanyat del capítol, ha convidat al neofit Estelrich a un xocolata d'honor. Estelrich, per dir adéu definitivament a la seva vida passada, s'ha permès cantar als digníssims eclesiàstics alguna tantum ergo del seu nou repertori.

LLIBRES A MIDA

—El trobo una mica curt.
—Això rai; m'ha sobrat molta tela.

Tot un programa

Ja fa un quan temps, un diari va fer la següent pregunta als candidats de l'Esquerra al nostre Parlament:

—Quina creieu que hauria d'ésser la primera tasca a emprendre pel Parlament català?

El diputat senyor Coldeforns diuen que va respondre:

—Fulminar a cada moment amb un llamp, la reacció!

I qui no cregui que aquesta resposta és l'autèntica, que ho preguntí a la redacció de L'Opinió.

La Fàbrica d'Impermeables de Pacareu i Serrià S. ca C.

Balmes, 18 (xamfrà Corts)

recorda que tots els dies són bons per tal d'adquirir impermeables.

No cal esperar els dies de pluja, puix que adquirint a temps, podreu escollir al vostre gust l'impermeable que més us agradi.

L'INVENTOR DE LA IMPREMTA

Gutenberg. — A veure si resultarà que en tinc la culpa jo!

CHEVROLET

CONCESSIONARIS A BARCELONA

"Automóviles, S. A." - Còrsega, 302

Els viatges del President

El viatge del senyor Macià a València fou més triomfal, segons el Full Oficial del Dilluns, que el de les despulles de Blasco-Ibáñez, amb les quals coincidí el President de la Generalitat de Catalunya. El senyor Macià, però, sabé correspondre com no varen saber-ho fer les despulles, ja que, segons el Full:

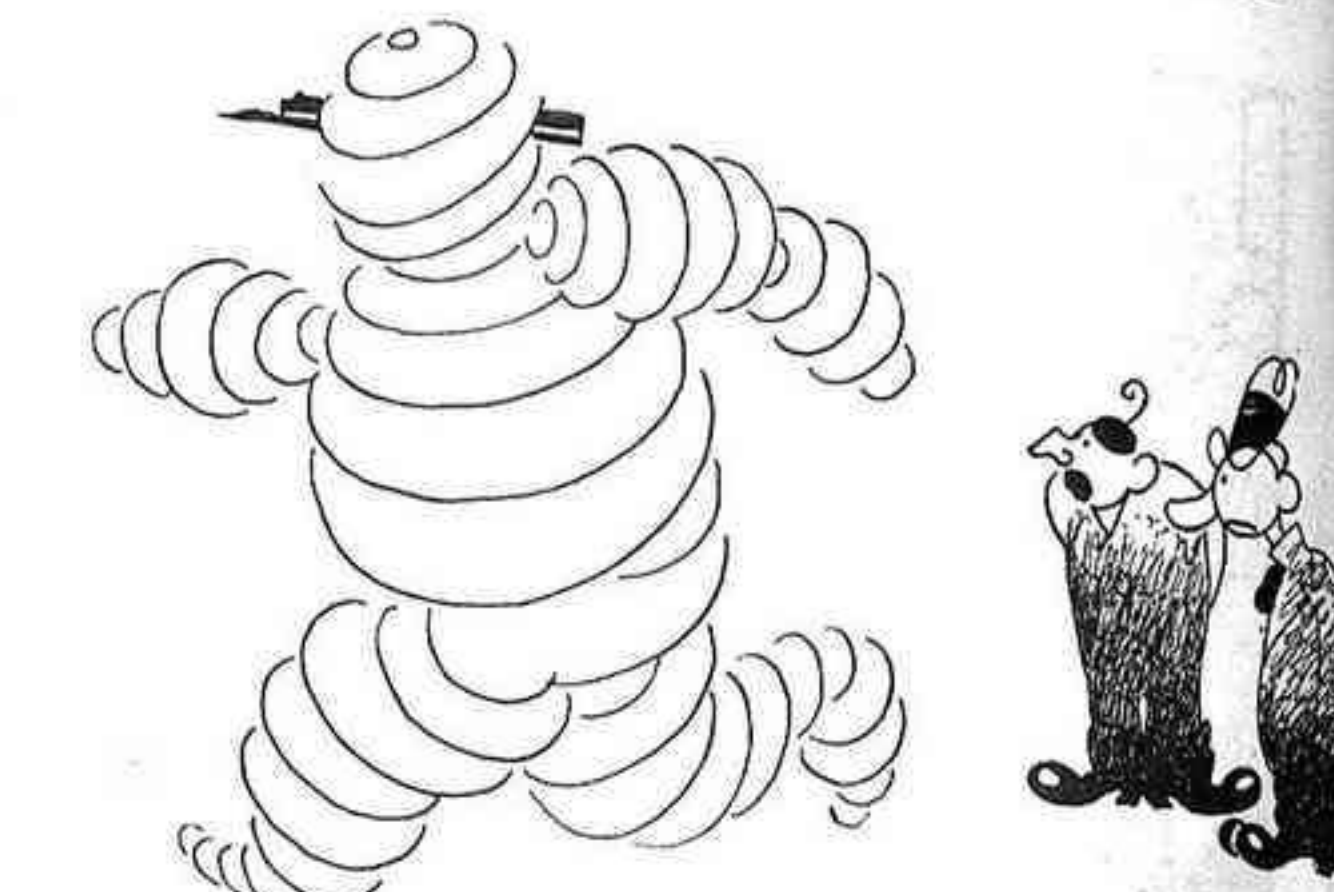
El President de la Generalitat féu baixar la carrosseria del seu cotxe i dempeus saludà la multitud.

Ja era hora, ja, perquè fins ara era sempre la pobra multitud que havia de posar-se dempeus.

Un cop fet el viatge a València, el senyor Macià en farà d'altres, segons anuncia el Full. Així, per exemple:

Dimarts sortirà en cotxe i s'adreçarà a Reus, atenent indicacions d'elements d'aquella població, on li serà tributada una gran rebuda.

Si això no és organització, que vingui la Lliga i ho digui!

PRECAUCIO

—On va aquesta mena d'home?
—Es un periodista.

Economia...

i qualitat immillorables obtindreu servint-vos per a les vostres ulleres i cristalls de

ÒPTICA SELLÉS

Carrer de Fontanella, 4

FOTOGRAFIA · RELLOTGERIA
PLOMES ESTILOGRÀFIQUES

orelles esgarrriades

VINT ANYS DESPRES

En tornar d'un viatge a l'estranger el tècnic d'urbanisme de l'Ajuntament, senyor Guillem Busquets i Mantravers, va redactar una memòria. En ella, després d'explicar les coses que ha vist, i trobar-les bones, diu:

«En tornar, Barcelona s'ofereix força més escadent que vint anys ençera.»

Bu! Ara comprenem perquè anem tan malament, si els tècnics de l'Ajuntament fan viatges de vint anys!

QUINES COSOTES DE DIR!

La Veü de dimecres passat al matí publicava la informació dels fets de la Universitat madrilenya i deia, parlant dels aldarulls:

«...uns estudiants es delectaven amb uns guàrdies.»

Així no passaria, perquè el senyor Selves veïlla per la moral.

UNA RECEPCIO UNA MICA LLARGA

De La Publicitat del 27 d'octubre:

«La recepció d'obres tindrà lloc al mateix local de l'Exposició (soterranis de l'estació dels Ferrocarrils Catalans) del 4 al 99 de desembre, inclusivament.»

A veure quan acabarà aquest any!

NO ERA UN INSULT O HO ES ARA?

La Noche de divendres passat, a la secció titulada «Los que vijan», publicava la següent notícia:

«Procedentes de Port-Bou llegíron esta mañana a Barcelona una comissió integrada por 28 individuos, entre ellos la viuda de Vicente Blasco Ibáñez, los cuales regresaban del acto de recepción de los restos del insigne novelista.»

Ara potser resultarà que allò d'individus que ens deia La Humanitat era una cosa molt fina.

Casa dels Purés

ALIMENTS DE REGIM FARINES, LLEGUMS I PURÉS DE TOTES MENES TOT GARANTITZAT

Passatge Madoz, 4 - Tel. 17063
entre carrer Fiveller i Plaça Francesc Macià

Deu els cria...

Encara en la memòria dels nostres lectors, està ben fresc el record de les brillants campanyes que l'Aymami dedicà als regidors de l'Esquerra, des dels periòdics que li deixaven manifestar per les seves columnes.

Ara diuen que l'Esquerra el presentará per regidor. Mira què tal!

Uix! que ve en Forcades!

L'aferrissat Forcades, es veu que per tot arreu té bons amics. Aquests dies han arribat a les redaccions dels diaris i a les Associacions de premsa gran nombre de dades biogràfiques de l'incontinent escamot, de les quals no en reproduïrem més que aquesta. Les altres les guardarem en cartera.

Una societat de Sant Martí, fa un quant temps va celebrar una assemblea general de socis. El violent Forcades durant tota la reunió increpà i insultà repetidament la Presidència. Acabada la reunió el senyor Casas Sala, que presidia, obtingué, amb uns senzills exercicis gimnàstics, que una barba negra esdevingués ràpidament morada.

Possiblement impressionat per aquell record, el violent escamot volgué provar si amb els senyors Xicota i Costa i Déu (Costa fou la víctima propiciatòria del dia següent), canviava la seva estrella. No va reïr. Que es faci frare! Amb la barba un xic més cuidada, en tindrà tot l'aire! Perquè el que és diputat...

Les malalties i llur convalescència

Les malalties deixen a la darrera feblesa i anèmia; l'organisme ha emprat per vèncer la malaltia, totes les seves reserves, i el cos roman mancat de defensa. Si no s'ajuda l'organisme amb un reconstituent enèrgic, la convalescència és llarga i penosa; per això recomanem els metges el Fostfo-Glicoc-Kola Domènech, el qual produeix una tonificació tan ràpida que es nota abans d'acabar el primer flascó. Venda en farmàcies i Laboratori Domènech: Rda. S. Pau, 71.

G. ALOMAR VIES URINÀRIES

Curació més ràpida mitjançant el seu aparell elèctric - Balmes, 4 G. econòmica 5 ptes. de 2 a 3 i de 3 a 8. Fest. de 10 a 12

Bar Fontanella RESTAURANT

FONTANELLA, 17
Coberts a 3'50 - Abonaments econòmics

MOBLES I MATALASSOS

a termini i sense fiador
SOLIDESA - QUALITAT - ECONOMIA
18, Carrer Santa Anna, 18

—Deixeu-me'l tenir als braços.
—Vés, fill meu, vés; tu mateix.